

Frida

ROMAN

Bárbara Mujica

Traducere și note
VICTORIA VUȘCAN

TRITONIC

Pentru Mauro, cu dragoste

Partea I

Frida! Frida!

Știu ce dorești să auzi doctore, dar, îmi pare rău, nu ai să obții o confesiune sordidă de la mine. Voi, psihiatrii, sînteți toți la fel. Vrei să mă faci să spun că am urît-o, că eram furioasă pentru că ea era întotdeauna centrul atenției. Greșești. De fapt, nu puteam să suport cînd lumea mă privea, ceea ce se întîmpla adesea pentru că, să fiu sinceră, dintre noi două, eu eram cea mai drăguță. *El* mi-a spus asta.

Nu-i drept. Crede-mă, am iubit-o. De cînd mă știu, ea a fost drăguță cu mine. M-a protejat. Întotdeauna am admirat-o. Ea era cea deșteaptă, cea talentată. Eu eram potolită, ea era dinamică. Eu însă eram mai frumoasă. Poate ea nu era de aceeași părere, dar... în fine, vreau să spun, trebuie să-și fi dat și ea seama că toată lumea îmi admira frumusețea, chiar dacă ea pretindea că nu era așa. În fond, nu era proastă. *El* întotdeauna a spus că eram superbă. Desigur, el era un mincinos, un lingușitor. Dar chiar și așa, eu eram aceea pe care îi plăcea să o picteze. Eram modelul lui favorit. Ei nu-i plăcea cînd pozam pentru el, dar eu continuam s-o fac. Iar și iar. Goală.

Adevărul este că n-o făceam pentru că doream să i-o plătesc. Nu din cauza asta o făceam. Ea își avea atuurile ei, eu pe ale mele. Ea era deșteaptă. Eu eram frumoasă. *Ea* nu era frumoasă. Cum ar fi putut? O infirmă cu mustață și cu un picior mai scurt decît celălalt? Uneori mă tachina, dar era de așteptat. Pentru că ea era deșteaptă iar eu atît de proastă. Oricum, ea tachina pe toată lumea. Eu nu eram un caz special. Nu eram o excepție. Niciodată n-am fost o excepție.

BÁRBARA MUJICA

Nu că nu știam ce făceam. Știam, dar consideram că ei nu-i păsa. Era așa de nestăpînită și excentrică. Regulile n-au însemnat niciodată nimic pentru ea. Sentimentele altora n-au contat niciodată pentru ea. Prin urmare, m-am gîndit că dacă ei nu-i pasă de nimeni și consideră că e bine să-i dai înainte și să faci ceea ce vrei și să nu dai doi bani pe ce cred alții, ei bine, o să-i urmez sfatul.

Vezi, ea era liderul. M-ai întrebat despre copilărie, ei bine, o să-ți povestesc.

S-a întîmplat cu mult, mult timp în urmă, cînd eram mici. A trecut atît de mult timp, dar imaginea aceea este încă atît de vie, de parcă ar fi gravată în creierul meu. Vezi, și eu sînt o artistă. Nu, nu o artistă cum a fost ea. Eu nu pot picta imagini pe pînză, eu mi le imprim în minte. Ei bine, presupun că asta nu valorează prea mult, nu-i așa?

Iată ce văd: Frida, ascunzîndu-se după un stîlp, își trece în revistă dușmanii. Estela, comandantul șef, vorbește în șoaptă cu María del Carmen, strategul principal. Estela dă semnalul, se formează liniile de bătaie. Sînt cam patruzeci de fete în curte. Vreo cincisprezece se adună și formează grupele de atac. Celelalte continuă să sară coarda sau să joace șotron, adîncite în jocurile lor. Frida aruncă o privire de după stîlp, cîntărește forțele ostile și își mușcă buza.

Era un copil adorabil. Nu ca mine. Eu eram bondoacă și cam împiedicată, trebuie să recunosc. Pe atunci, ea era cea frumoasă. Era o fetiță delicioasă, cu un ten splendid, obraji rotunzi, roșii, și brațe durdulii. Avea cam șase ani pe atunci și părul ei era șaten, cu bucle moi, care-i ajungeau pînă la bărbie, și-i încadrau fața gingașă, copilăroasă. Mami întotdeauna o trimitea la școală cu o fundă albă în păr și, cu șortulețul ei cadrilat, arăta ca un înger.

Clădirea școlii era în stil spaniol colonial, cu un patio în interior, înconjurat de o galerie cu coloane. Tocmai plouase, una dintre ploile acelea rapide și neașteptate ce cad în aprilie pe Platoul Central, dar acum soarele strălucea, iar bălțile care se formaseră pe dalele din patio luceau în lumina puternică. În mijlocul curții, fetele chicoteau și săreau în bălți,

FRIDA

întrecându-se care să obțină cea mai puternică împrôscătură de apă.

Frida nu le dădea atenție. Ochii ei erau fixați asupra Estelei și Maríei del Carmen care își strânseseră brațele și își ocupaseră pozițiile în fața trupelor. Aveau de gând să o forțeze să iasă în câmp deschis. Dar Frida nu avea nevoie să fie provocată pentru a face ceva. Și-a împins sfidător bărbia înainte, cam așa, apoi s-a desprins de stîlp.

„Frida! Frida, nu te duce!“ am murmurat retrăgîndu-mă în spatele stîlpului.

„Gura!“ m-a admonestat ea. „Nu fi lașă!“ Întotdeauna îmi spunea așa.

M-am ascuns în spatele stîlpului așteptînd ca ea să înainteze spre linia de atac. Deodată am simțit că m-am udat și pielea dintre picioare a început să mă usture. Mi-am schimbat poziția și urina mi s-a scurs pe picioare în șosetele noi, albe, cu margine de dantelă. Știam că Mamí se va înfuria.

Frida stătea în fața Estelei. O privea chiorîș, probabil din cauza soarelui. Buzele îi tremurau, dar picioarele îi erau neclintite și își privea adversara drept în ochi. Estela a zîmbit forțat, și, parcă la ordin, fetele din tabăra adversă au început să scandeze:

<i>j Frida, Frida</i>	Frida, Frida
<i>Fue servida</i>	Diavolului,
<i>Al Diablo</i>	De prînz
<i>Por comida!</i>	I-a fost servită!
<i>j Frida, Frida</i>	Frida, Frida
<i>Escupida</i>	Nici el n-a vrut-o
<i>De su boca</i>	Afară a scuipat-o,
<i>Por judía!</i>	Că-i evreică!

A fost oribil! Oribil! Noi eram catolice! Avusesem prima comuniune, cu toate fetele de acolo, dar în școala aceea groaznică fetele mereu ne strigau că sîntem evreice. Din cauza lui Papá.

Aș fi vrut ca Frida să se întoarcă și să plecăm, dar ea a strîns din dinți ca să nu-i tremure bărbia. Fetele care se jucau prin preajmă au început să se strîngă în jurul ei. Curînd au format

BÁRBARA MUJICA

un semicerc mare, cu marginile neregulate. Frida s-a înțepenit pe picioare și și-a împreunat brațele. Nodul din stomacul meu devenea din ce în ce mai mare. Am început să plîng în hohote.

Un moment bărbia Fridei a tremurat, dar a clipit puternic și a reușit să-și stăpînească lacrimile. Unele fete chicoteau și arătau cu degetul. O lumină fosforescentă învăluia curtea. Frida a înghițit în sec și apoi a respirat adînc.

„Gura!“ i-au zburat vorbele spre Estela de parcă erau un proiectil.

Copiii! au început să cînte și mai tare.

„Gura“ a strigat Frida din nou, dar de data aceasta strigătul ei nu s-a mai auzit din cauza cîntecului.

„*Frida, Frida!*“

„Gura! Gura!“

Cîntecul începea să se stingă.

„Ce cîntec prostesc!“ a strigat ea. „Trebuie că a fost făcut de o tîmpită.“

Cîteva fete au chicotit. Cîteva au reluat cîntecul, dar mai încet.

Nu prea vedeam ce se întîmpla. Am tras cu ochiul din spatele stîlpului și m-am ridicat pe vîrfuri, dar eram mai mică decît fetele care formaseră baricada din jurul Fridei și nu puteam să văd peste capetele lor. Aș fi vrut să mă strecur pentru a putea vedea mai bine dar știam că fetele vor rîde de chiloții și șosetele mele ude, și, în afară de asta, se puteau coaliza împotriva *mea* numai pentru că eram sora ei. Așa că am rămas pitită.

Estela și Frida se priveau de la o distanță mai mică de o jumătate de metru. Nici una nu se mișca. Tensiunea se acumulase în timp, săptămîni sau chiar luni. Și acum, în sfîrșit, confruntarea. Și acum, în sfîrșit, lămurirea situației. Celelalte fete priveau, așteptau. Erau speriate dar nerăbdătoare și pline de speranță că ceva teribil avea să se întîmple.

„Nu ai ce să cauți aici, nu ești de-a noastră“ șuiera Estela. „Ești o venetică!“

Copii s-au dat îndărăt de parcă un spirit rău ar fi căzut în mijlocul curții. Ochii tuturor erau ațintiți asupra Fridei. Îmi venea s-o omor pe Estela, dar ce puteam să fac? Am rămas în spatele stîlpului.